

HỒI THỨ HAI KIM BÀI SÁT THỦ

Tây sảnh là một tiểu khách sảnh, một mật lộ dẫn đến tiểu viện có phòng ngủ của Đường đại lão lão. Nơi đây thường diễn ra những cuộc thương lượng về việc làm ăn lớn, đại lão lão có thể bí mật quan sát khách nhân. Bằng trí tuệ, mục lực quan sát và kinh nghiệm của mình, đại lão lão sẽ quyết định nên tiếp thụ vụ làm ăn hay không. Vì tiêu chí hành nghiệp của Đường gia lão điểm là bảo mạng mà không bảo tiền hàng, bởi thế quy định trong điểm là bỏ mạng chứ không bỏ khách. Phụ mẫu của Đường Du Bình cũng vì nguyên nhân đó mà chấp nhận hy sinh. Đường gia lão điểm xưa nay hy sinh không ít tiêu sư, nhưng ít khi để khách phải mất mạng. Chính điều này đã làm cho Đường gia lão điểm dương danh khắp giang hồ.

Đường Du Bình ngồi trong tây sảnh đọc sách, lòng không khỏi thấp thỏm vì đây là lần đầu tiên nàng đảm đương trọng trách điểm chủ với nhiệm vụ đặc biệt này. Bấy giờ đã vào canh đầu, ngọn hồng đăng treo ở đầu sảnh tỏa ánh chập chờn. Giọng Đường lão lão từ hậu đường vọng ra:

- Du Bình, ngươi nhớ kỹ những điều lão lão đã dặn chứ?

Đường Du Bình nghiêm trang đáp:

- Diệt nhi nhớ kỹ!

- Đây là chuyến tiêu khai trương, vì thế quyết không được để xảy ra chuyện bất trắc.

- Dạ! Chuyến đầu tiên chủ yếu lấy hên không cần lợi nhiều. Nếu chấp nhận được thì hãy cố chấp nhận.

- Xin vâng!

Vừa lúc ấy, nhị tổng quản Khâu Tử Dục dẫn theo một lão nhân chừng năm mươi tuổi, ăn vận theo kiểu thương gia đi vào sảnh. Đường đại tiểu thư đứng lên đón khách, sau khi chủ khách tọa định xong. Đường đại tiểu thư nhìn Khâu Tử Dục bảo:

- Nhị tổng quản, người hãy đến gặp đại tổng quản, ông ta đang có việc nhờ người.

- Dạ!

Khâu Tử Dục cúi đầu lĩnh mệnh rồi lui ra. Lát sau một tên tỳ nữ bưng trà đến, vừa dọn xong liền ra khỏi sảnh.

Đường Du Bình lần đầu tiên chủ tọa một cuộc làm ăn theo kiểu này, nhưng đã tỏ ra rất có bản lĩnh. Nàng đưa mắt dò xét đối phương. Lão nhân thân nhiên mặc chủ nhân dò xét với thái độ rất trầm tĩnh, tỏ ra là một kẻ lão luyện trong giang hồ.

Một lúc, Đường Du Bình cất tiếng hỏi:

- Xin quý khách cho biết tôn tính đại danh?

Khách trả lời:

- Kẻ hèn này là Điền Vĩnh Ân, từng làm hộ vệ trong phủ Thượng Thư.

- Quý khách tới đây còn điều gì chỉ giáo?

Khách nhân hơi nhú mày đáp:

- Quý hiệu Đường gia lão điểm gần xa đều biết. Kẻ hèn xin đi thẳng vấn đề.

Dừng một lúc lão đều giọng nói:

- Ba năm trước, kẻ hèn làm hộ vệ ở phủ Thượng thư nên đắc tội với không ít người. Sau đó từ bỏ về mai danh ẩn tích ở thành Khai Phong. Gần đây chợt có ý niệm lá rụng về cội, muốn quay về cố hương ở quan ngoại. Kẻ hèn tin rằng cừu nhân quyết không chịu bỏ qua, vì thế mới tìm đến quý điểm xin bảo hộ nhân đầu tiên.

Đường đại tiểu thư hỏi:

- Cừu nhân thuộc hạng người nào?

Khách trả lời:

- Thường kết oán cừu khi hành sự nên hầu hết là vô tình không nhớ kỹ, bởi thế khó xác định cừu nhân là những ai. Tuy vậy có thể xác định rõ trong vùng này có Bàn Long Sơn Trang đã lộ ý thù địch.

Đường đại tiểu thư nhú mày hỏi:

- Bàn Long Sơn Trang?

Điền Vĩnh Ân gật đầu:

- Phải! Đó là đệ nhất thế gia ở quan nội, thế lực bao trùm thiên hạ.

- Xin cho biết nguyên nhân kết oán.

- Trước đây có một viên quan sự trong phủ Thượng Thư bị người của Bàn Long Sơn Trang giết. Kẻ hèn bắt hung thủ giao nộp cho phủ quan trừng trị. Sau đó đối phương bán tin quyết tiêu diệt cho được kẻ hèn. Đã hai lần kẻ hèn bị cao thủ của Bàn Long Sơn Trang truy sát nhưng may mắn thoát chết được. Nay về quan ngoại đường xa vạn dặm, vì thế không thể không lường trước bất trắc.

Đường đại tiểu thư hỏi thêm:

- Còn nguyên nhân nào khác không?

Điền Vĩnh Ân lắc đầu:

- Không!

Dừng một lúc lại nói:

- Đại tiểu thư có thể nhận chuyến tiêu này không? Chỉ cầu được bình an chuyện chi trả không thành vấn đề. Thậm chí dốc hết tài sản, kẻ hèn cũng không tiếc.

Đường đại tiểu thư bỗng nhìn thẳng vào mặt khách nói:

- Vấn đề chỉ sợ ở đây không phải hoàn toàn là bảo tiêu.

Điền Vĩnh Ân ngập ngừng nói:

- Cái đó ...

- Xin các hạ năm ngày sau lại tới đây.

Điền Vĩnh Ân nhượng mày hỏi:

- Năm ngày ư? à, kẻ hèn hiểu rồi! Quý điểm định tìm hiểu cận kề về khách hàng chứ gì?

Đường đại tiểu thư thừa nhận:

- Không sai. Đó là nguyên tắc của tệ điểm.

Điền Vĩnh Ân đứng lên nói:

- Vậy thì năm ngày sau kẻ hèn lại đến. Xin cáo từ!

Đường Du Bình tiễn khách khỏi viện mới quay lại tây sảnh, thấy Đường đại lão đã ngồi chờ ở đó. Đường Du Bình hỏi ngay:

- Đại lão lão, người này thế nào?

Đường đại lão lão đáp:

- Người này tâm địa rất sâu sắc, có thể có ý đồ khác.

- Có cần điều tra không?

Đường đại lão lão lắc đầu:

- Khỏi cần! Quy củ của Đường gia lão điểm phân đông người trên giang hồ đã biết. Nếu hần có mưu đồ khác thì đã có kế hoạch đối phó từ trước rồi, đâu điều tra cũng vô ích.

- Vậy có thể chấp nhận không?

- Nên nhận!

Đường Du Bình mở to mắt ngạc nhiên hỏi:

- Lão lão đã xác định như thế tại sao còn nhận?

- Phải, nên nhận chuyển tiêu này và để cho tên Lộ Vân Phi tự đến bán mạng phụ trách.

Đường Du Bình càng sững sốt. Nàng hoàn toàn không hiểu ý đồ của tổ mẫu:

- Lão lão! Rốt cuộc là vì sao chứ?

Đường đại lão lão ôn tồn giải thích:

- Lý do rất đơn giản. Tên họ Lộ đột nhiên tới thượng môn nói rõ ý định bán mạng mình. Còn tên họ Điền dụng tâm rất đáng nghi, rất có thể hai việc này không phải ngẫu nhiên mà có liên quan, thậm chí chúng là đồng bọn. Việc đầu tiên là giả. ý đồ thật sự của chúng là làm Đường gia lão điểm vĩnh viễn đóng cửa. Bốn điểm xưa nay bảo vệ đầu tiên, bởi thế đối đầu với không ít hạng tà ác. Cụ thể chúng là ai thì rất khó điều tra. Nay nhân cơ hội này chúng ta tương kế tựu kế, nếu có cơ may và chuẩn bị tốt để đối phó thì hy vọng thành công. Nội già rồi, nhưng vì cha mẹ người phải chết oan uổng nên phải chấp nhận đối đầu với bọn tà ác giấu mặt đó và nguyện điều tra tận gốc.

Vẻ mặt lão phụ nhân tỏ vẻ rất kích động.

Đường Du Bình chột hỏi:

- Nội! Lúc tên họ Lộ vừa tới thì nội nhận định rằng hần là một nhân tài có khả năng, giúp chúng ta thêm một trợ thủ đắc lực. Nhưng sao bây giờ nội lại có quan niệm hoàn toàn khác?

- Hải tử, ta mới nhận được tin tức là tiểu tử họ Lộ có hai đồng bọn đều là những nhân vật nổi danh bê tha lang bạt giang hồ. Một tên là Xuyên Thành Thủ Tam Lang, là một cao thủ hành nghề buôn không vốn. Tên thứ hai là Hàn Tinh Kiếm Đinh Triệu Hùng, cũng là hạng vong mạng lừng tiếng. Cả ba tên vừa rồi đến dự đại yến khai trương của chúng ta, vừa ăn uống xong là chia tay luôn. Tin tức đó làm ta thay đổi quan niệm.

Đường Du Bình cắn môi hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

- Nội đã có chủ trương. Người cứ việc theo kế hoạch mà hành sự là được.

Đường Du Bình gật đầu, trong đôi mắt điểm lệ chột ánh lên tia hàn quang đáng sợ, như những đẩu sĩ trước lúc xuất thủ quyết đấu nhìn đối phương, chuẩn bị cho cuộc chiến sinh tử, vừa quyết liệt vừa mang niềm tin thắng lợi.

Đại tổng quản Phạm Giang bước vào sảnh cúi mình thi lễ:

- Lão phu nhân! Đại tiểu thư!

Đường Du Bình hỏi:

- Tên họ Lộ thế nào?

Phạm Giang đáp:

- Hắn nói rằng có việc cần giải quyết nên vừa mới đi khỏi điểm.

Đường đại lão lão hỏi thêm:

- Hắn còn nói gì khác không?

- Hắn bảo rằng ngày mai sẽ chính thức đến ở hẳn trong điểm.

Đường đại lão lão thêm:

- Ta đã dặn người...

- Dạ! Thuộc hạ không dám quên. Khâu tổng quản đã ngầm theo dõi hẳn.

Đường đại lão lão gật đầu:

- Được rồi! Phạm tổng quản, người lo sự vụ đi, nhưng phải hết sức cẩn thận.

Nói tới đó đứng lên, dặn thêm điệt nữ:

- Du Bình hãy đi theo nội! Nếu ta đoán không sai thì tối nay thế nào cũng xảy ra chuyện quan trọng. Bốn điểm vừa khai trương, mọi việc tốt nhất nên xử lý ở ngoài.

Đường Du Bình gật đầu, nhưng thái độ xem ra rất căng thẳng.

oOo

Căn cứ vào tin tức của nhị tổng quản Khâu Tử Dực vừa báo về thì Lộ Vân Phi ra cửa tây thành đi về phía đấu trường, một nơi rất hoang vắng. Trước đây quan phủ dùng nơi này làm thao trường luyện võ cho quân sĩ nhưng đã lâu không dùng đến nên trở thành hoang phế thê lương.

Đường đại lão lão và tôn nữ được tin liền cấp tốc tới đó. Mới sang canh hai, ánh trăng soi sáng cả khu vực đấu trường và khu rừng lân cận. Có hai nhân ảnh đứng đối diện nhau ngay giữa đấu trường. Đường gia tổ tôn hai người tiếp cận đến sát quảng trường ẩn sau một vòm cây quan sát.

Đường Du Bình vừa quét mắt nhìn đã kinh dị hỏi:

- Nội xem người có dáng cao cao đó giống như...

Nàng chưa nói hết câu, mặt chợt đỏ lên.

Đường đại lão lão nói tiếp:

- Chẳng phải đó là biểu huynh Võ Lâm Công Tử của ngươi đó sao? Hắn đã đến Trịnh Châu sao không đến bốn điểm chứ?

- Nội, dường như hai người đang chuẩn bị quyết đấu. Nội xem đối thủ của Võ Lâm Công Tử là người như thế nào, gây nhom như vượn!

Giữa trường đấu vang lên một tiếng nói lạnh lùng của Võ Lâm Công Tử:

- Bốn công tử chỉ nói một câu thôi. Ngươi tự đoạn một tay mình, ta sẽ tha cho đi!

Hán tử gây như vượn nói:

- Lỗ đại công tử! Tại hạ đã nói đó chỉ là sự hiểu lầm. Tại hạ đã ước đại công tử tới đây nhằm mục đích giải thích sự hiểu lầm đó, mặt khác không muốn người thứ ba nào biết việc này ...

Võ lâm công tử ngắt lời:

- Không nói nhiều. Thực hiện đi!

Xem ra người này không muốn giải thích, chỉ buộc người ta thực hiện ngay mệnh lệnh của mình, chứng tỏ bản tính vô cùng kiêu ngạo độc đoán.

- Lỗ đại công tử! Ngươi xuất thân từ thế gia, đương nhiên từng đọc qua không ít sách, há không biết thân thể cốt nhục là do phụ mẫu sinh ra có lý đâu tự mình hủy đi? Bức người khác hủy bỏ một phần thân thể, há chẳng phải quá phận?

Hán tử gây như vượn dùng lời lẽ nhã nhặn nhưng thái độ lại bình tĩnh và đầy cương quyết.

Võ Lâm Công Tử trừng mắt quát:

- Hồ ngôn!

- Không hồ chút nào! Đó là danh ngôn của thánh nhân đó chứ!

- Ngươi làm đạo tặc, việc đó làm nhục đến tổ tôn còn nói gì đến danh ngôn của thánh nhân?

- Đại công tử! Tại hạ thừa nhận đã buộc phải hành nghề làm ăn không vốn đó, nhưng vì sợ điểm nhục đến gia môn nên không dùng đến họ, chỉ gọi tên Tam Lang thôi ...

ở chỗ nấp, Đường Du Bình khẽ kéo áo Đường đại lão lão nói:

- Nội! Thì ra hắn là Xuyên Thành Thủ Tam Lang, đồng bọn của Lộ Vân Phi.

Đường đại lão lão gật đầu:

- Ồ, vậy là sắp có chuyện đáng xem đây. Tên họ Lộ thế nào cũng đã tìm phục quanh đây rồi!

Giữa đấu trường, Võ Lâm Công Tử lạnh lạnh hừ một tiếng nói:

- Xem ra người buộc bốn công tử phải động thủ mới nghe. Nếu vậy ta sẽ chặt đứt cả hai tay người để khỏi hành nghề ăn trộm.

Rồi bất chợt quay đầu lại quát:

- Mang kiếm lại đây!

Một tiểu đồng đứng khuất dưới bậc cấp đài đấu bước lên đài hai tay nâng một thanh kiếm cho Võ Lâm Công Tử. Tên tiểu đồng người thấp bé lại khuất phía bên kia đài nên lúc đầu Đường gia tổ không nhận thấy.

Võ Lâm Công Tử cầm lấy thanh kiếm, sau đó tên tiểu đồng lùi lại chỗ cũ, thật quý phái chẳng kém gì bậc vương tôn công tử.

- Nào! Người có chịu thi hành hay phiền đến ta phải động thủ?

Xuyên Thành Thử Tam Lang cao giọng:

- Công tử, chẳng phải là ta sợ người đâu, chỉ là không muốn đối địch thôi. Thật tình nếu đánh nhau, tại hạ không phải đối thủ của người nhưng nếu muốn bỏ đi thì công tử không ngăn nổi đâu.

Võ Lâm Công Tử mắt bức thị đối phương, không nói gì, kiếm vung lên chỉ thẳng Tam Lang, biểu thị quyết tâm thực hiện ý định của mình.

Trong chỗ nấp, Đường Du Bình hỏi khẽ:

- Nội, chúng ta sẽ ủng hộ bên nào?

Đường đại lão lão đáp:

- Trò diễn chỉ mới bắt đầu thôi. Chúng ta cứ xem tiếp đã!

Chỉ thấy nhân ảnh phiêu dật, khi nhìn lại đã thấy Tam Lang đứng dưới đài. Y vừa nói muốn đi thì công tử không ngăn nổi, quả thật không ngoa. Đương nhiên trước đó Võ Lâm Công Tử đã có chuẩn bị, thế mà Tam Lang vẫn dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của nhân vật lừng danh võ lâm này, chứng tỏ thân thủ của y không phải tầm thường, không hổ danh Xuyên Thành Thử.

Võ Lâm Công Tử cũng lao xuống nhưng không nhanh quá, dừng lại cách đối phương bảy tám thước cười nói:

- Bốn công tử cố ý cho người biểu diễn chút bản lĩnh đó thôi.

Cũng vừa lúc ấy, một nhân ảnh từ mép rừng bên kia lướt ra trường đấu dừng lại giữa hai đối thủ. Người đó chính là Lộ Vân Phi.

Đường Du Bình thốt lên:

- Nội, hấn tới rồi!

Đường đại lão lão như đã đoán trước, thản nhiên trả lời:

- Ừ!

Chợt nghe Võ Lâm Công Tử nhíu mày hỏi:

- Người là ai?

- Lộ Vân Phi!

Võ Lâm Công Tử nhướng mày trông rất oai vệ:

- Chưa nghe nói qua, các người là đồng bọn?

Hỏi xong lướt tia mắt như điện sang hai người.

Lộ Vân Phi cười đáp:

- Người trong võ lâm có thể coi là đồng bọn. Nếu người không tự mình tách ra ...

Võ Lâm Công Tử nhếch môi đầy khinh thị:

- Trong hang chuột thì chó đứng ngoài. Nhưng đừng tưởng dễ thoát vào hang ổ.

Câu đó khiến Lộ Vân Phi nổi giận, chàng quát mắt nói:

- Tên họ Lỗ! Hạng người đừng tưởng có thể mở miệng nhục mạ người khác. Trong giang hồ chỉ nên lấy hai chữ chính nghĩa làm gốc. Thanh danh của một người không phụ thuộc vào xuất thân mà căn cứ vào nhân cách người đó. Nhiều trường hợp một người vô danh tiểu tốt có thể gây ấn tượng hơn một nhân vật cho mình lừng danh thiên hạ.

Võ Lâm Công Tử không giấu sự khinh bỉ:

- Người không đủ tư cách cùng bọn công tử đàm luận về những vấn đề cao siêu đó. Hãy nói mau, người có ý định gì?

Lộ Vân Phi bình thản đáp:

- Không để người tùy tiện đả thương người.

Võ Lâm Công Tử ngửa mặt cười to một tràng mới nói:

- Dựa vào sức trời gà không chặt của tiểu tử người?

Lộ Vân Phi cố nén giận trả lời:

- Dựa vào một chữ lý.

- Bọn công tử trừng trị tên trộm, có gì không hợp lý?

- Tam Lang lấy đi hộp gấm của người là xuất phát từ lòng nghĩa khí. Trong một tửu điểm người đã nói với tên tiểu đồng rằng vật trong hộp gấm đó có thể làm cho Đường đại lão trở thành tiên thành phật. Ngoài ra nếu lần này không thể mang vật đó cùng nhân đầu giao lại thì phải vĩnh viễn thoái xuất giang hồ. Bởi thế nên Tam Lang mới lấy hộp gấm của người ...

Võ Lâm Công Tử gằn giọng:

- Như thế là không phải lấy trộm ư?

- Tại hạ còn chưa nói hết!

Lộ Vân Phi thản nhiên tiếp giọng:

- Y chỉ muốn kiểm chứng lại lời người có thật hay không! Thế nhưng sau đó chứng thực rằng lời của người không giả, thêm nữa, thực tế người cũng có quan hệ với Đường gia. Bởi thế khi người đến Trịnh Châu, Tam Lang đã trả lại hộp gấm đó và hẹn người tới đây giải thích sự hiểu lầm. Thế mà người định trừng trị Tam Lang thì đúng lý chỗ nào?

Võ Lâm Công Tử chột quét mắt hỏi:

- Các người có quan hệ với Đường gia?

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Không! Chỉ do tôn trọng danh hiệu của Đường gia, ngoài ra là vì những điều mà Đường gia điểm chủ đã làm cho giang hồ.

Đường Du Bình nghi hoặc nhìn sang tổ mẫu:

- Nội! Xem ra tên họ Lộ nói rất hợp tình hợp lý.

Đường đại lão lắc đầu:

- Hiện tại chưa thể khẳng định điều gì. Chớ cần người thường không để lộ rằng!

- Nhưng việc này hình như không liên quan gì đến bốn điểm.

- Người cứ bình tĩnh. Sự việc còn tiếp diễn.

Đường Du Bình hỏi:

- Chúng ta sẽ hiện thân chứ?

Đường đại lão lắc đầu:

- Không! Chỉ trừ trường hợp bất đắc dĩ.

Trên đấu trường Võ Lâm Công Tử trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bốn công tử từ khi xuất đạo đến nay chưa từng nhường nhịn người nào. Nay bốn công tử không giết người mà chỉ đoạn một cánh tay là phúc đức cho hắn quá rồi. Các người nên biết cảm tạ lòng nhân từ của ta mới phải.

Lộ Vân Phi cười nhạt:

- Hừ! Lòng nhân từ của nhà ngươi thì chẳng đáng một xu.. ta hỏi ngươi quyết làm theo ý mình?

Võ Lâm Công Tử lạnh giọng:

- Bốn công tử đã nói là không rút lời!

Lộ Vân Phi cũng cất giọng không kém lạnh lùng:

- Tên họ Lộ! Người chỉ biết bảo vệ sự tôn trọng và hư danh hảo huyền của mình mà không nghĩ đến hậu quả khi muốn hủy một cách tay người khác, được lắm! Ta đã nói ngăn cản không để người hành động ngông cuồng như vậy. Nếu có bản lĩnh thì trước hết phải thắng được Lộ Vân Phi này, sau đó sẽ mặc sức muốn làm gì cũng được. Đừng nói là một cánh tay mà muốn chặt luôn cả cổ Tam Lang, cũng không ai oán hận.

- Ha ha ha ...

Võ Lâm Công Tử bỗng ngửa cổ cười một tràng dài đầy ngạo mạn, hồi lâu mới thôi cười nói:

- Tên họ Lộ! Người sức đáng bao nhiêu mà dám cùng bốn công tử tranh cao hạ?

Lộ Vân Phi cười nhạt đáp:

- Sức bao nhiêu thì cứ để thực tế chứng minh. Võ Lâm Công Tử phát khùng. Hắn chưa từng gặp một thiếu niên nào dám vô lễ với mình như vậy. Việc đó đối với nhân vật kiêu ngạo tự cho là nhất đẳng thì quả là hết chịu nổi. Nhưng dù tức giận bao nhiêu cũng phải tỏ ra uy danh và nhường nhịn trước hạng vô tri. Liên hừ một tiếng nói:

- Rút kiếm ra! Bốn công tử nhường người trước ba kiếm!

Lộ Vân Phi rút kiếm ra đâm bừa ba nhát nói:

- Như vậy coi là người đã nhường ta xuất trước ba kiếm rồi. Phát chiêu đi!

Tuy nói vậy nhưng chợt thấy hối hận nghĩ thầm:

- Trong lúc đại sự đang được tiến hành một cách thuận lợi, mình không được tự tiện kết oán cừu mới phải. Điều đó sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch. Nhưng với hạng người kiêu ngạo như Võ Lâm Công Tử thì chưa đạt đến mục đích quyết không cam chịu. Tình thế bây giờ đã kiếm phát cung trương biết làm thế nào? Đối phương đã không nhân nhượng, mà ta cũng không thể để Tam Lang phải mất một cánh tay ...

Chàng chợt nảy ra một ý nói:

- Tại hạ thấy rằng chúng ta nên lấy một chiêu phân định thắng thua. Các hạ thấy thế nào?

Võ Lâm Công Tử cất giọng khinh khỉnh:

- Người sợ ư?

- Như tại hạ đã nói, nếu bại thì tùy các hạ xử trí muốn thịt muốn mỡ cũng được sao gọi là sợ?

Võ Lâm Công Tử nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu:

- Thôi được! Một kiếm là quá đủ.

- Vậy thì xin mời!

Lộ Vân Phi cũng khai triển thủ thế trông rất kỳ quái. Chỉ thấy thân người hơi chệch sang trái, nhưng hai vai lại hướng thẳng tới chính diện, kiếm hơi chếch lên trời.

Song phương gườm gườm nhìn nhau một lúc, xem chừng ai cũng có ý đề phòng. Chỉ nhìn thủ thế, Võ Lâm Công Tử nhận ngay chiêu thức mà đối phương phát ra sẽ không dễ đối phó. Hắn ngưng thần tập trung toàn lực, lòng hết sức căng thẳng bởi trong vòng một chiêu không thể thất thủ ...

Trong chỗ nấp, Đường Du Bình ngưng thần nhìn song phương, lòng cũng trở nên căng thẳng nói:

- Nội! Xem ra tên họ Lộ thân thủ không tầm thường!

Đường đại lão nói:

- Đương nhiên! Nếu không hắn đâu dám đưa thân vào tận Đường gia lão điểm?

- Nội đoán xem phân thắng nghiêng về bên nào?

- Rất khó xác định. Song phương đều không lộ ra chút sơ hở nào, chỉ xuất chiêu mới biết. Đường Du Bình nói:

- Nội! Diệt nhi thấy hình như tên họ Lộ không muốn đối địch với Lỗ công tử, vì thế mới đề nghị đấu một chiêu.

Đường đại lão lão vỗ vào vai tôn nữ nói:

- Nha đầu! Người khá lắm! Thật không hổ danh là người kế nghiệp Đường gia lão điểm. Đó là chính yếu, Nội cũng có cách nhìn như vậy.

- Nhưng có nguyên nhân gì chứ?

- Thế nào? Người khảo nghiệm ta đấy ư?

Rồi bà ta bỗng hạ giọng:

- Thật tình ta cũng chưa xác định được nguyên nhân...

Vừa lúc đó chợt nghe từ trường đấu Xuyên Thành Thử Tam Lang chợt la to:

- Đại công tử! Người thua rồi!

Võ Lâm Công Tử bỗng giật mình quay lại nhìn, nhưng lập tức hiểu ngay rằng mình đã bị lừa mặt đỏ bừng. Quả tình nếu lúc đó đối phương thừa cơ hấn phân tâm, công vào thì khó mà ứng phó được. Một chiêu tính là thua rõ rồi. Nhưng Lộ Vân Phi không thừa cơ xuất thủ, trái lại còn lùi về một bước.

Võ Lâm Công Tử đỏ mặt tía tai lắp bắp:

- Các người..... giờ trò gì?

Xuyên Thành Thử Tam Lang cười nói:

- Lỗ đại công tử! Lộ đại ca chẳng phải hạng người lợi dụng thế nguy của người khác, nhưng người nghĩ lại xem nếu lúc đó công thủ thì trong một chiêu người có giành được thế thắng không?

Võ Lâm Công Tử nín lặng. Hấn không thể không thừa nhận. Nếu hấn xác định đối phương vào hạng tâm thường thì đã xuất thủ từ lâu. Chỉ cần nhìn thái độ trầm tĩnh và thủ thế cổ quái của đối phương, hấn đã mười phần kiêng kỵ. Trong thâm tâm, lúc đó hấn đã tin chắc chỉ trong một chiêu hấn không thể giành thế thắng.

Xuyên Thành Thử Tam Lang thấy đối phương nín lặng liền bồi tiếp một câu:

- Lỗ đại công tử! Thật tình song phương chỉ do hiểu lầm chưa phải đối đầu sống chết. Thật tình một chiêu khó lòng phân định thắng bại, hơn nữa song phương đều có cấp sự tại thân..., giang hồ lộ hẹp, thiếu gì cơ hội gặp nhau?

Tuy thất lý nhưng tính ngạo mạn không cho phép Võ Lâm Công Tử dễ dàng chấp nhận. Hấn lạnh lùng hỏi:

- Người muốn câu ta để cánh tay người lành lặn thêm một thời gian nữa sao?

Bấy giờ Lộ Vân Phi mới lên tiếng:

- Các hạ! Ta sẽ thay Tam Lang làm chủ việc này, thế nào?

Võ Lâm Công Tử nghĩ ngợi giây lát mới hỏi:

- Vậy ngươi cứ đề xuất điều kiện!

Lộ Vân Phi trả lời ngay:

- Trừ hôm nay, các hạ có thể chọn địa điểm thời gian tùy ý, với điều kiện không có mặt người thứ ba.

Võ Lâm Công Tử trầm ngâm một lúc rồi gật đầu:

- Có thể! Việc này sẽ có thỏa thuận!

Dứt lời trao kiếm cho tên tiểu đồng rồi lao mình khỏi đấu trường.

Tam Lang tới gần Lộ Vân Phi hỏi:

- Đại ca, tiểu đệ hành động như thế được không?

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Việc có thể trở nên nghiêm trọng đấy! Tên họ Lỗ này bản tính kiêu ngạo chỉ trọng hư danh. Chẳng qua vì hắn có cấp sự gì đó, nếu không chẳng dễ dàng bỏ đi như thế.

- Chúng ta cũng thế mà! Đại ca đề xuất đấu một chiêu, tiểu đệ hiểu ngay...

Chợt một nhân ảnh lướt tới hiện trường, chính là lão nhị Hàn Tinh kiếm Đinh Triệu Hùng.

- Đại ca, làm sao tiểu tử đó bỏ chạy mất thế?

Lộ Vân Phi đáp:

- Bây giờ không phải lúc đánh nhau.

- Sao vậy chứ?

Lộ Vân Phi nghiêm giọng:

- Thắng hay bại lúc này không có nghĩa gì. Hơn nữa chúng ta có việc khác phải làm. Bây giờ chúng ta chia tay, theo kế hoạch mà hành động. Lão nhị ngươi nhớ cho kỹ, không được sinh sự!

Ba người lập tức tản ra, lát sau mất hút trong màn đêm. Không lâu, Đường đại lão lão và Đường Du Bình cũng rời khỏi chỗ nấp quay về thành.

o0o

Quá trưa hôm sau, Đường Du Bình tiễn Võ Lâm Công Tử đi khỏi thương điếm, vừa trở về phòng Đường đại lão lão đã hỏi ngay:

- Lỗ công tử đi rồi ư?

Đường Du Bình gật đầu:

- Đi rồi! Anh ta nói có cấp sự cần làm không thể ở lại.

Đường đại lão lão chợt thấp giọng hỏi:

- Du Bình, ngươi thấy hắn là người thế nào?

Đường Du Bình trả lời ngay:

- Cao ngạo, sặc mùi công tử!

- Người không thích hấn sao? Còn Nội nhận thấy hấn có tình ý với người đó.

Đường Du Bình ngượng ngừng đáp:

- Nội thì chỉ có...

Giọng Đường đại lão ôn tồn:

- Du Bình! Chúng ta và Lỗ gia có mối thâm giao từ lâu đời. Lỗ biểu huynh của người tuy tính tình kiêu ngạo một chút nhưng chỉ đối với người ngoài thôi. Luận về nhân phẩm, võ học thì hấn đều hơn người. Hơn nữa nay người đã lớn rồi, chẳng lẽ cứ mãi lo đến công việc của Đường gia lão điểm? Dù sao người cũng vẫn là một nữ nhân.

Đường Du Bình cúi thấp đầu thẹn thùng nói:

- Nội!

Đường đại lão tiếp lời:

- Nếu các người có thể kết hợp đó là tâm nguyện lớn nhất của nội. Việc đó đối với Đường gia lão điểm cũng thuận tiện nhiều mặt...

Tới đó Đường đại lão mở chiếc hộp gấm mà Võ Lâm Công Tử mới đưa lại hồi sáng, trong đó có một chiếc trâm giá trị rất lớn.

Đường Du Bình chột ngẩng đầu lên, thái độ trở nên rất kiên nghị nói:

- Nội! Đường gia lão điểm phải do người của Đường gia duy trì và gìn giữ chứ tuyệt đối không nhờ vào bất cứ ngoại nhân nào. Điệt nhi tuy là nữ nhân nhưng dám biểu lộ bản lĩnh của mình trước người khác. Còn chuyện riêng tư, trước mắt chúng ta chưa vội bàn đến vấn đề này, hãy chờ mấy năm nữa sẽ nói!

Đường đại lão kêu lên:

- Nha đầu! Gái có thì, làm sao người nói mấy năm sau...

Đường Du Bình kiên quyết lắc đầu:

- Điệt nhi không quản! Dù suốt đời không lấy chồng cũng chẳng sao. Điệt nhi chỉ mong cha mẹ ngậm cười nơi chín suối.

- A.

Đôi mắt nhăn nheo của Đường đại lão chột rung rung lệ.

Đường Du Bình thở sâu vào một hơi nói:

- Nội, chúng ta hãy bàn tới chính sự đi. Nội quyết để Lộ Vân Phi bảo hộ chuyển nhân đầu tiêu của Điền Vĩnh Ân sao?

- Chính thế! Nhưng chúng ta còn chưa rõ mục đích của hấn. Và dù sao hiện tại chỉ nên coi hấn là khách thôi...

Ngưng một lúc, Đường đại lão nói tiếp:

- Cứ chờ hấn đi chuyển tiêu này rồi sẽ biết. Nhưng cần phải giám sát hấn chặt chẽ.

- Nhưng chúng ta không cần phải mạo hiểm như thế. Có thể dứt khoát cự tuyệt hẳn mà...

- Nha đầu! Có những việc mà không thể tránh né được. Người ta đã tự thượng môn nói thẳng ra là bán mạng. Nếu mục đích đã nhằm vào chúng ta, dù có cự tuyệt hẳn cũng sẽ tìm cách khác, có khi còn nguy hiểm hơn, đáng sợ hơn.

Đường Du Bình à một tiếng rồi nói:

- Còn chuyện này diệt nhi chút nữa quên. Lỗ công tử nói rằng đến Trịnh Châu lần này để truy bắt một người gọi là Lôi Vô Kỵ. Nội đã nghe tên đó bao giờ chưa?

- Có nghe nói, nhưng ấn tượng không sâu lắm. Hình như hẳn là một nhân vật rất độc ác.

- Lỗ công tử còn nói thêm rằng tên Lôi Vô Kỵ từng được Bàn Long Sơn Trang bảo hộ.

- Làm sao ngươi không hỏi kỹ chuyện đó?

- Diệt nhi, không muốn tò mò về chuyện riêng người khác.

Vừa lúc ấy một tên tỳ nữ đi vào nói:

- Đại tiểu thư, Khâu nhị tổng quản chờ trong khách sảnh nói rằng có việc cần bẩm báo.

Đường Du Bình gật đầu:

- Được! Ta đến ngay.

Vừa tới khách sảnh, Đường Du Bình đã thấy Khâu Tử Dực chạy ra đón:

- Đại tiểu thư ...

Đường Du Bình hỏi:

- Khâu tổng quản có chuyện gì thế?

Khâu Tử Dực cố nén kích động hỏi:

- Đại tiểu thư có biết Lộ Vân Phi là ai không?

Đường Du Bình mở to mắt nói:

- Lộ Vân Phi là Lộ Vân Phi chứ ai? Chẳng lẽ hẳn giả danh?

- Không phải, hẳn..... hẳn là nhân vật có lai đầu rất lớn!

- Thế ư? Lai đầu thế nào?

- Hẳn là nhân vật lừng danh trung nguyên, Kim Bài Sát Thủ!

Đường Du Bình biến sắc, run giọng hỏi:

- Kim Bài Sát Thủ? Có phải người cách đây một năm đã giết Quan Đông Thất Quái ở quan ngoại làm chấn động toàn giới võ lâm?

Khâu Tử Dực gật đầu, thấp giọng đáp:

- Chính phải! Đường Du Bình trấn tĩnh lại, trầm ngâm nói:

- Thật không ngờ lại là chính nhân vật đó... Khâu tổng quản làm sao biết được?

Khâu Tử Dực đáp:

- Nhị tiểu thư Tào Xuân Cẩm ở Bàn Long Sơn Trang vừa tìm gặp hấn, trong khi nói chuyện đã lộ ra danh hiệu đó.

Đường Du Bình chợt hỏi:

- Tào Xuân Cẩm tìm gặp hấn ở đâu? Khâu Tử Dực đáp:

- Tào nhị tiểu thư tìm tới tận phòng tên họ Lộ. Có lẽ hai người đến giờ vẫn còn nói chuyện.

- Được! Chúng ta hãy đến xem.

oOo